

שירון

משקעים

שטפו מעלי כל אבק ומוגלה
שטפו את העיר הנחנקת חולה

נקו, צחצחו, שחור כנפו של עורב
נצחו במרוץ כל צינור ומרזב

טיפות וגשמים וברד ומטר
הרוו כל שדה, כל נהר, כל כיכר,

משקעים משקעים
כאן שטחנו תחינה
באו בתוף, בריקוד, בנגינה - - -

אך בואו בזמן, בעונה
ובדיוק במידה
הנכונה!

משקעים, משקעים
טל מטר וברד
משקעים משקעים
טפטופי שלגי עד

בואו מהר, בואו מהר
בואו רבים וטובים
סערות, וברקים שועטי רחובות
משאירי ספסלים רטובים

בואו מהר, בואו מהר
בואו רבים עד בלי די
סערות, וברקים שועטי רחובות
מרטיבי מכונית ופדל

רוח בענן

הו-הו-הו-הו-הו...

רוח טובה הכהי ענניך
רוחך היא טובה
אז מלאי טיפותיך

הו-הו-הו-הו-הו...

תני לנו
טיפות
זולגות
מלמעלה
למטה
ולא
מלמטה
למעלה

רוח רוח

נושבת גבהים

רוח רוח

נושקת עבים

מושכת דוחפת בים עננים

הו-הו-הו-הו-הו...

סחבי עד לכאן ענני מערב
עבים כבדי בטן ולא צרי גב

רוח רוח

נושבת גבהים

רוח רוח

נושקת עבים

מושכת דוחפת בים עננים

שמש

הו שמש!

תני חום בליבנו

שמש שמש מלוא קרניים

את מולכת בשמים

בקיץ נברח מקרני זעמך

בחורף נצמא לאורך ולחומך

עולמנו שבוי בחרדת סיבובך

היומי (היומי)

הו שמש!

תני חום בליבנו.

הו שמש!

צקי תבונת אור בחשכת מעשינו

היי מרחוק

לשומרת נפשנו

תני סיבה ומסובב לזוטת קיומנו

שמש את שמש!

ואנו?

אנו מרכיני המבט

אנו חובשי הכובעים

אנו מחווירי קרם השיזוף

עינינו נשפיל

למכת סנווריק

זורחים ושוקעים

משתזפים

נשרפים

לרגליך

ים

ים עולה
מכסה
יבשה.

ים גועש
ים כובש
זה אתה

אתה,
המתגבהה
כנס גליך הגדולים
חזרה לליבך
ללב ים.

ים, פזר חומר משמר על
אלמוגיך
בית לשושנותיך
לדגיך ולאצותיך.

ים, היה משכן געגוענו
סקרנותנו וחרדותינו.

ים, היה מצבה לספינותינו
הטרופות
הפוך אותן לשוניות
חסרות חוליות
לפרחים חיים
זורחים
מאז ראשית היופי
ועד היום.

תבונה

תבונה

כלכלי את צעדינו כך
שטביעות רגלנו
לא ירמסו את צעדי ילדנו,

כך, שנוריש להם עולם
לא מכוסה
באשפה
במדבר
או בים.

תבונה התעוררי בלב האדם
איש אישה איש אישה
אישאישה
אישהאיש
שלא ילך ליבנו שבי אחר
הדבר שאין בו מחר
אחר המיידי החלופי המזהם
אחר שפע ביזבוזי מהמם
אחר השפע הקונה את החושים
הן אנו אנשים חשים!
ואנו חשים את מקומנו החולף
ואת החותם הכבד, העייף
שאנו משאירים כאן
אחרי לכתנו.

כתבו: אמיר חרש ורות חוף